

Proves d'accés a la universitat per a més grans de 25 anys

Literatura

Sèrie 1

Fase específica

Qualificació		TR
Exercicis	1	
	2	
Suma de notes parcials		
Qualificació final		

Universitat Autònoma de Barcelona

Universitat de Lleida

Qualificació

Etiqueta del corrector/a

Etiqueta de l'alumne/a

Opció d'accés:

- A. Arts i humanitats
- B. Ciències
- C. Ciències de la salut
- D. Ciències socials i jurídiques
- E. Enginyeria i arquitectura

Trieu UNA de les dues opcions (A o B). Cada exercici s'ha de respondre en la llengua corresponent a la literatura objecte d'examen.

Escoja UNA de las dos opciones (A o B). Cada ejercicio deberá responderse en la lengua correspondiente a la literatura objeto de examen.

OPCIÓ A

1. Desenvolpeu UN dels dos temes següents (*a* o *b*):

[5 punts: 3 punts pel contingut i 2 punts per la capacitat d'argumentació i d'anàlisi, l'ordenació de les idees i la coherència del discurs]

- a)* A *L'irradiador del port i les gavines*, Joan Salvat-Papasseit intenta una síntesi entre avantguarda i tradició. Expliqueu quins són els principals trets avantguardistes d'aquest llibre i quins són els elements associats a la tradició, tot donant compte dels temes i les característiques del recull.
- b)* A *Cròniques de la veritat oculta*, de Pere Calders, el sobrenatural i l'insòlit són elements cabdals. Comenteu aquesta afirmació tot relacionant-la amb l'estructura del llibre. Il·lustreu la resposta amb exemples.

2. Desarrolle UNO de los dos comentarios de texto propuestos a continuación (a o b):

[5 puntos: 3 puntos por el contenido y 2 puntos por la capacidad de argumentación y de análisis, la ordenación de las ideas y la coherencia del discurso]

a) Comente el siguiente pasaje de *La casa de Bernarda Alba*, de Federico García Lorca, teniendo en cuenta los siguientes aspectos (no tienen que tratarse, necesariamente, por separado ni en el mismo orden, pero sí deben ejemplificarse):

- el significado del fragmento en el contexto de la obra;
- el valor simbólico del fragmento en relación con el final de la obra;
- el análisis formal y los recursos estilísticos.

PONCIA (*entrando con BERNARDA*): ¡Bernarda!

BERNARDA: ¿Qué ocurre?

PONCIA: La hija de la Librada, la soltera, tuvo un hijo no se sabe con quién.

ADELA: ¿Un hijo?

PONCIA: Y para ocultar su vergüenza lo mató y lo metió debajo de unas piedras; pero unos perros, con más corazón que muchas criaturas, lo sacaron y, como llevados por la mano de Dios, lo han puesto en el tranco de su puerta. Ahora la quieren matar. La traen arrastrando por la calle abajo, y por las trochas y los terrenos del olivar vienen los hombres corriendo, dando unas voces que estremecen los campos.

BERNARDA: Sí, que vengan todos con varas de olivo y mangos de azadones, que vengan todos para matarla.

ADELA: ¡No, no, para matarla no!

MARTIRIO: Sí, y vamos a salir también nosotras.

BERNARDA: Y que pague la que pisotea su decencia.

(*Fuera se oye un grito de mujer y un gran rumor.*)

ADELA: ¡Que la dejen escapar! ¡No salgáis vosotras!

MARTIRIO (*mirando a ADELA*): ¡Que pague lo que debe!

BERNARDA (*bajo el arco*): ¡Acabar con ella antes que lleguen los guardias! ¡Carbón ardiendo en el sitio de su pecado!

ADELA (*cogiéndose el vientre*): ¡No! ¡No!

BERNARDA: ¡Matadla! ¡Matadla!

(*Telón.*)

b) Comente el siguiente pasaje de *Retahílas*, de Carmen Martín Gaité, teniendo en cuenta los siguientes aspectos (no tienen que tratarse, necesariamente, por separado ni en el mismo orden, pero sí deben ejemplificarse):

- el significado del fragmento en el contexto de la novela;
- el valor metafórico del pasaje;
- los rasgos formales y estilísticos más destacados.

Que tenemos perdido el hilo, ese era el estribillo fundamental; se emocionaba con haber descubierto esa verdad que le parecía tan básica, y cuando la conversación languidecía, repetía la palabra casi a secas: «Eso, Germán, el hilo, es eso, el hilo, en el hilo está todo, ¿no te parece?», como si tuviera miedo de que al dejar de pronunciarla se le escapara la posibilidad de agarrar realmente algún cabo de hilo fundamental para nuestras vidas; y yo: «Sí, claro, el hilo», recogiendo la palabra y metiéndola en la frase siguiente mía, aunque no viniera demasiado a propósito, como una piedrecita blanca de las que dejó de señal Pulgarcito para no perder el camino, porque había acabado por entender que él me lo encargaba así, y al final casi se materializó la tarea, y era exactamente igual, te lo aseguro, que estar agarrando entre los dos un hilo cada uno por el cabo que el otro le largaba «toma hilo, dame hilo», de verdad completamente así, era tejer. Se lo dije, y le hizo mucha gracia, que era igual que estar tejiendo algo en común con aquel fonema que salía y volvía a salir, a tientas, sin saber qué dibujo se está componiendo en la tela ni de qué color es el bordado.

OPCIÓN B

1. Desarrolle UNO de los dos temas siguientes (*a* o *b*):

[5 puntos: 3 puntos por el contenido y 2 puntos por la capacidad de argumentación y de análisis, la ordenación de las ideas y la coherencia del discurso]

a) ¿Cuáles son los temas principales que Jorge Luis Borges trata en *El Aleph*? Ilustre su respuesta con ejemplos concretos y haciendo referencia a los recursos narrativos que emplea el autor.

b) Explique la relevancia del paisaje en *Campos de Castilla*, de Antonio Machado.

2. Desenvolpeu UN dels dos comentaris de text proposats a continuació (a o b):

[5 punts: 3 punts pel contingut i 2 punts per la capacitat d'argumentació i d'anàlisi, l'ordenació de les idees i la coherència del discurs]

a) Comenteu el fragment següent de l'obra *Après moi, le déluge*, de Lluïsa Cunillé. Tingueu en compte els aspectes que s'exposen a continuació (no cal tractar-los separatament ni en el mateix ordre, però sí que s'han d'exemplificar):

- el significat del fragment en el context de l'obra;
- l'anàlisi formal i els recursos estilístics.

INTÈRPRET: De què està malalt?

HOME: Com?

INTÈRPRET: De què està malalt.

HOME: De moltes coses. Però sobretot del cor i del fetge.

INTÈRPRET: I sempre viatja sol?

HOME: Sí.

INTÈRPRET: És molt cansat viatjar sol amb unes quantes maletes a sobre. Necessitaria algú al costat que li estalviés les feines més pesades. El meu fill es podria cuidar de tot.

HOME: Vol dir fer-me de camàlic?

INTÈRPRET: També podria tenir cura de les seves coses. Cada cop que arribés a un hotel podria ordenar-ho tot, tenir-ho tot sempre a punt i que no es perdés res.

HOME: Això estaria més a prop de la feina d'un ajudant de cambra.

INTÈRPRET: Un ajudant de cambra?

HOME: Algú que té cura de les coses personals d'una altra persona.

INTÈRPRET: Segur que faria molt bé aquesta feina per a vostè. Hi posaria tot l'interès. L'hi asseguro.

HOME: Com pot estar-ne tan segur?

INTÈRPRET: Conec molt bé el meu fill. Posaria molta cura en totes les seves coses. Ell, a més, és molt ordenat i molt net. No li hauria de cridar mai l'atenció per aquesta banda. Tindria totes les seves coses sempre a punt.

HOME: Els anglesos diuen que ningú no és un heroi per al seu ajudant de cambra.

(Pausa.)

b) Comenteu el fragment següent de *La plaça del Diamant*, de Mercè Rodoreda. Tingueu en compte, especialment, els aspectes següents (no cal tractar-los separatament ni en el mateix ordre, però sí que s'han d'exemplificar):

- el significat del fragment en el context de l'obra;
- la rellevància de les referències bíbliques en el passatge;
- l'anàlisi formal i estilística.

Tot va ser molt llarg i mossèn Joan va fer un sermó molt bonic; va parlar d'Adam i Eva, de la poma i de la serp, i va dir que la dona era feta d'una costella de l'home i que Adam se la va trobar adormida al costat sense que Nostre Senyor l'hagués preparat per la sorpresa. Ens va explicar com era el Paradís: amb rierols i prats d'herba curta i flors de color de cel, i Eva, quan es va despertar, la primera cosa que va fer va ser agafar una flor blava i bufar-la i les fulles van volar una estona i Adam la va renyar perquè havia fet mal a una flor. Perquè Adam, que era el pare de tots els homes, només volia el bé. I tot va acabar amb l'espasa de foc... Com el rosari de l'aurora, va dir la senyora Enriqueta, que seia darrere meu, i jo vaig pensar què diria mossèn Joan si un dia podia veure el quadro de les llagostes amb el cap tan barrejat, que mataben a cops de cua... Tothom va dir que el sermó havia estat dels més bonics que mossèn Joan havia fet i l'aprenent va dir a la mare d'en Quimet que mossèn Joan, pel casament de la seva germana, també havia parlat del Paradís i dels primers pares i de l'àngel i de l'espasa aflamada... tot igual; només eren diferents les flors, que en el casament de la seva germana havia dit que eren grogues, i l'aigua dels rierols, que havia dit que era blava al dematí i de color de rosa a la tarda.

TR	Observacions:
Qualificació:	Etiqueta del revisor/a

Etiqueta de l'alumne/a

[Blank area for student label]

Institut
d'Estudis
Catalans